

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 10 stycznia 2022 r.,

w sprawie **Z. S.**

oskarżonego z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 23 kwietnia 2021 r., sygn. akt IV Kz [...],

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w K.

z dnia 4 lutego 2021 r., sygn. akt II K [...],

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. zwrócić oskarżycielowi prywatnemu uiszczonej opłatę od kasacji w kwocie 450 zł;**
- 3. nie uwzględnić wniosku obrońcy oskarżonego w przedmiocie kosztów procesu.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Rejonowego w K. z dnia 4 lutego 2021 r., II K [...], na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., umorzono postępowanie karne przeciwko Z. S. o zarzucany mu prywatnym aktem oskarżenia czyn, wobec uznania, że

nie zawiera on znamion czynu zabronionego. Postanowienie to zostało zaskarżone zażaleniem wniesionym przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego.

Sąd Okręgowy w K., postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2021 r., IV KZ [...], utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Kasację od postanowienia Sądu odwoławczego wniósł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Wywiedziona kasacja jest niedopuszczalna i jako taka podlegała pozostawieniu bez rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 519 k.p.k. strona może wnieść kasację od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a Kodeksu karnego.

Orzeczenie, od którego wniesiono kasację nie należało do kategorii orzeczeń określonych w wymienionym przepisie. Nie było wyrokiem ani postanowieniem o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a Kodeksu karnego.

Kwestia ta w orzecznictwie Sądu Najwyższego i wśród komentatorów Kodeksu postępowania karnego nie budzi wątpliwości. Wydaje się zresztą, że przepis art. 519 k.p.k. jest w swej wymowie jednoznaczny i z jego treści wprost wynika, że jedynymi postanowieniami podlegającymi zaskarżeniu przez stronę w drodze kasacji są te postanowienia sądu odwoławczego, które dotyczą umorzenia postępowania powiązanego z zastosowaniem środka zabezpieczającego (por. post. Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2021 r., II KZ 46/20). Ograniczeniu temu nie podlegają kasacje wnoszone przez podmioty szczególne wskazane w art. 521 k.p.k.

W tym stanie rzeczy Prezes Sądu odwoławczego powinien odmówić przyjęcia kasacji, skoro to jednak nie nastąpiło, należało ją, na podstawie art. 531 § 1 k.p.k., jako niedopuszczalną, pozostawić bez rozpoznania.

Pomimo tego, że zgodnie z art. 527 § 4 k.p.k. opłata od kasacji ulega zwrotowi stronie, która ją uiściła tylko w dwóch przypadkach - jeżeli kasacja zostanie uwzględniona, chociażby w części, albo zostanie cofnięta, a żadna z tych

sytuacji nie zaistniała w przypadku kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, należało zarządzić zwrot uiszczonej przez R. Z. opłaty od kasacji.

Jak wynika z akt sprawy (zarządzenie – k. 105, poświadczenie doręczenia – k. 108), oskarżyciel prywatny został pouczone o możliwości wniesienia kasacji. Pouczenie to było błędne i w myśl art. 16 § 1 k.p.k. nie może wywoływać ujemnych skutków procesowych dla uczestnika postępowania, który na jego skutek uiścił opłatę od niedopuszczalnej kasacji.

W realiach sprawy brak było podstaw do uwzględnienia zawartego w złożonej przez obrońcę oskarżonego odpowiedzi na kasację wniosku o przyznanie oskarżonemu zwrotu kosztów procesu z tytułu ustanowienia obrońcy w postępowaniu kasacyjnym. Kasacja nie podlegała rozpoznaniu, a dokonanie przez podmiot profesjonalny bezprzedmiotowej czynności procesowej, a taką jest przecież sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na kasację, zawierającej merytoryczne odniesienie się do zarzutów środka zaskarżenia, którego niedopuszczalność przedstawia się jako oczywista, nie może generować kosztów, które należałoby traktować w kategoriach uzasadnionych wydatków stron z tytułu ustanowienia obrońcy.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w części dyspozytywnej.